

35. Gokverslaafd.

Over die gokverslaving moet ik wat meer vertellen. Dat heeft in ons leven nogal hard ingegrepen. Het begon bij een onschuldig 'kaartje leggen'. In een gezellige atmosfeer met een paar vrienden. Ik moet wel zeggen dat het vrienden waren met een zeer lage sociale status. Zeg maar jan rap en zijn maat. Maar dat heeft mij nooit gedeerd. Ik heb altijd al een aantrekkingskracht gevoeld voor de verstandelijk minder begaafden. In hun midden voel ik mij thuis. Ik heb dat gevoel geërfd van mijn moeder. Voor witte boorden ben ik bang. Voor witte boorden criminaliteit nog meer, dat staat heel duidelijk in mijn politiek manifest. Het leven vanuit de basis condities, de gewone dingen van het leven, de onderkant van de samenleving heeft mij altijd meer aangetrokken. Dat 'kaartje leggen' liep al snel uit de hand en onttaarde in een geraffineerd pokerspel waarbij ik alles en iedereen vergokte. Maar dat niet alleen. Zo kende ik alle merken en bouwjaren en serie nummers van alle fruit machines in de gehele omtrek uit mijn hoofd. Deze wetenschap alleen al zou toch voldoende geweest moeten zijn om mij ervan te weerhouden mijn laatste dubbeltje in deze machines te werpen. Maar nee hoor, ik zou en moest tot het bittere einde doorgaan. Uiteindelijk kwam ik geheel berooid en door mijn familie verlaten op straat terecht en sliep enkele maanden onder een viaduct waar ik elke morgen gewekt werd door het geraas van de auto's die boven mij op het viaduct reden en die de ochtend spits aankondigden. Ik wist toen zeker dat er eerst een x aantal auto's het viaduct gepasseerd moest zijn alvorens er aan de behandeling van mijn verslaving gewerkt kon gaan worden. En inderdaad zo gebeurde het ook. Op een grijze maandag ochtend passeerde er een beige Volkswagen passaat met het kenteken 81-81-NE. Toen wist ik dat het moment gekomen was om van mijn verslaving verlost te worden. Bij navraag bleek dit kenteken te staan op naam van een boer woonachtig vlak bij een klooster van de Franciscanen in Megen in Brabant. Ik nam contact op met deze boer en ging naar Megen. De muren van het klooster hingen vol met foto's van diverse generaties postduiven. Daar had die boer prijzen mee gewonnen. In een vitrine stonden de door de tand des tijds dof geworden wisselbekers die de boer met deze duiven had gewonnen. In bijna elk clubhuis van een sportvereniging tref je die nep bekeraan. Als representatie van lang vergane glorie. Van overwinningen die al lang uit de geheugens van mensen verdwenen zijn.

Deze boer vertelde mij dat mijn grote gok de oorzaak van mijn gok verslaving was. Soms ligt de oorzaak van een probleem veel dichterbij huis dan je zou vermoeden. Nu moet ik toegeven dat ik inderdaad een grote neus heb. Die heb ik van mijn vader geërfd. En toen viel het kwartje Mijn laatste kwartje. Althans op dat moment. Ik moest zo nodig mijn neus steken in allerlei zaken waar ik niets mee te maken had. Dat ging zich op den duur wreken. Zo had ik bijvoorbeeld bij de Belastingdienst nagevraagd of die boer uit Megen die op die maandag morgen het viaduct passeerde in zijn passaat zijn wegenbelasting wel had betaald. Het bleek van niet. Ik vroeg de Belastingdienst hoe zo iets bij hen nu kon 'passeren'?. Zo moeilijk was dit toch niet en ze wisten toch al dat die boer in een passaat reed?. Bovendien, wat moest die boer daar op maandag morgen doen op dat viaduct, zo ver van huis?. Als die boer zijn wegenbelasting al niet betaald had, was zijn auto dan wel verzekerd? Misschien had hij die auto wel gestolen? En misschien had die boer wel een groot strafblad? Ik speurde het regio nieuws in Megen na om te zien of er nog onopgeloste misdaden in die regio waren. Ik ontdekte dat een aantal zaken die te maken hadden met ontduiking van honden belasting en fraude met credit-cards nog niet waren opgelost. Toen ik het erf van die boer opreed werd ik verwelkomd door een vrij grote 'Golden-Retriever'. Meteen schoot het door mijn hoofd: Natuurlijk, die boer heeft zijn hondenbelasting ook niet betaald. Ik keek hem wantrouwig aan. 'Is dat normaal hier?' vroeg ik hem. 'Wat

bedoel je?’ zei hij. ‘Nou, dat jij je als boer aan allerlei verplichtingen onttrekt? Wat heb je nog meer op je kerfstok vuile schurk!’ Ga jezelf maar aangeven bij de politie, anders doe ik het. En steek je neus niet meer in mijn zaken. Wat gaat het jou aan dat ik een grote neus heb. Ik heb in ieder geval een goede neus voor misdaad, want ik had meteen al in de gaten dat er hier iets niet klopt, en die bekers in die vitrine die heb je volgens mij allemaal gestolen!’

De zaak begon behoorlijk uit de hand te lopen Dat was toen, en nu vaak ook nog, mijn manier van handelen. Ik liet niets maar dan ook niets aan het toeval over. En dat veroorzaakte uiteindelijk mijn gok probleem. Ik dreef a.h.w. van scène naar scène, omdat ik altijd alle onzekerheden wilde uitsluiten en altijd alles tot op de bodem wilde uitzoeken. Dat werk ziekelijk. Die ziekte werd gecompenseerd door een ziekte met tegengestelde symptomen. Die symptomen trof ik aan in mijn gok verslaving. Want als je gok verslaafd bent dan wil je ALLES aan het toeval overlaten. De spanning, de kick die het geeft om iets te winnen wat nog niemand ooit gewonnen heeft, om iets tot stand te brengen wat nog nooit iemand gepresteerd heeft, die bleef mij voortjagen.

Toen die boer dat zei: ‘Je hebt een te grote gok’, toen wist ik het opeens. Er moest plastisch worden ingegrepen. Er moest een stukje van mijn neus verwijderd worden.

De behandelende chirurg keek me meewarig aan. ‘Moet dat echt?’ zei hij. ‘Weet je’, zei hij, ‘dat soort van jou komt telkens terug. De éne keer is het een te grote neus, dan zijn het weer te grote flaporen. Ik blijf sleutelen aan mensen zoals jij, zonder dat ze echt ooit gerepareerd worden’ Ik antwoordde: ‘Jij hebt er helemaal niets van begrepen. Doe jij nu maar gewoon je werk. Je bent maar een zielig hoopje mens. Gezichten van mensen zodanig veranderen dat ze onherkenbaar worden, vet afzuigen, daar ben je goed in, maar rekeningen gewoon op tijd betalen en weten wat mensen werkelijk drijft, daar heb je helemaal geen kaas van gegeten. Wat zijn wij als maatschappij een stelletje slapjanussen dat wij instellingen als de plastische chirurgie met ons belasting geld blijven subsidiëren. Bovendien, ben jij als chirurg ook niet betrokken geweest bij die fraude met die credit-cards die pas geleden aan het licht is gekomen? Je hangt hier in deze kliniek wel de handige jongen uit, de playboy die met geld smijt en elke vrouw probeert te versieren, maar volgens mij weet jij niet eens wat afzien is. En dan dit nog: ik zou je eigen gezicht maar eens onder handen nemen want je bent ronduit oerlelijk’.